

naših vojakov pomeni korak naprej; korak za korakom pa se tudi polagoma daleč pride, ko- nečno gotovo — do cilja. Prenagla hoja človeka utrdi, da opeša, ali pa morda blodi in zaide! (Bosna, Srbija!) ter omagan obleži! In po tem načelu se tudi ravna najvišje vodstvo naše slavne armade, ki ima pred seboj najdaljšo pot v Ev- ropi, ali če prav rečemo najmočnejšega sovražnika — Rusa. Ko gre lovec na medve- da, se tudi ne bo kar tako — meni nič tebi nič — v njegov brlog podal, ampak ga bode pričakal, kamor pride bruško krasit. Če se ne posreči ga prvokrat polčiti, poračunila bosta drugokrat in če krogla ni zadostno zadela, pride še gotovo tretjokrat in — zadnjokrat. Sicer je to stalo precej potrpljenja in truda, toda kaže je že še nekaj vredna, ljubše je lovcu pa še — veselje in ponos, da je kosmatina podrl! Capito?

Našim fantom nabornikom!

Pojoč in vriskajoč hodijo sedaj spet mladi fantje k naboru in se istotako večinoma vračajo — kakor je videti — veseli domu. Pretežna večina ima na klobukih „cegelje“, znak, da so bili od naborne komisije kot za vojaško službo sposobne spoznani.

Le kratko časa je tem še pri svojih ostati; slovo od njih bode kratko in srčno, potem pa hajdi na pot v kasarno, kamor so poklicani. Tukaj se bodejo v kratkem izurili v orožju, kako ga imajo proti sovražniku rabiti, bodisi puška, sablja ali bodalo...

Spominjam se še prav živahno izza svojih mladih dni neke pridige domačega župnika. Ta mož stare korenine je imel prav kratke pridige, a bile so vseskozi jedrnate in poslušalcem v srce segajoče besede, katerih se še sedaj po to- liko in toliko letih starejši farmani (župljani) radi spominjajo. No, v pridigi, kojo imam v mislih, je dotični gospod med drugim rekel: „Doma mora pošten človek dela- ti, v cerkvi moliti, v krčmi pa lu- š en (dobre volje) biti.“ In temu nauku bi si jaz upal še pristaviti „v vojski pa tepsti“. Nimam vas ravno za nepoboljšljive pretepače, a sliši se vendar od tu in tam, da so se fantje zaradi čisto malenkostnega vzroka — navadno je temu vzrok kako človeško bitje, ki se mu pravi ženska — hudo mesarili. Včasih v krčmo iti, ako je kaka kronica v žepu odveč, mislim, da ni greh! A se tamkaj pretepati, to je prvič neumno, drugič grdo in tretjič navadno tudi nevarno. Na dobičk u še nikoli ni bila kaka stranka, ne močnejša in tudi ne tista, ki je podlegla. Močnejše potaknejo po luknjah, sla- beje pa morajo čestokrat položiti v bolniško posteljo ali morebiti tudi — v grob. Vidite, to ni lepo, in okolica, v kateri se fantje pogostoma pretepaajo, pride na „slab glas“, ki se jako da- leč sliši — dalje kot gromenje burje v pasjih dneh! O krajih, kjer pa celo ubijajo, nočem govoriti, kajti prežalostno in tudi presramotno bi se začutili oni pošteni domačini zadeti, ki morajo z gnjusom v svoji sosesčini kaj takega trpeti in pretrpeti.

• Korajžen mora biti fant! Je prav. Korajža

In še javne povrh! Knez Vencl bo gotovo zraven in ta ne razume v tej točki nobene šale. Kdor tukaj svojo reč slabo opravi, v celem svojem življenju ne more povišanja pričakovati, pač pa tedaj prav občutljivo kazen!

Tako so tožili eden proti drugemu o svojih skrbeh in stiskah in sicer v razumnih besedah, po katerih se je dalo sklepati, da jim ne manj- ka zdrave pameti, temuč primernega navodila. Schröderju ni ušla niti ena beseda njihovega pogovora. V začetku ga je silil smeh; potem pa so se mu začeli smiliti zaradi njihove za- drege; zdeli so se mu dobri in odkritosrčni ljudje. Morebiti je tukaj mogoče, si misli Schröder, nekaj malega si prislužiti vrhutega pa še dobro delo storiti, torej se vzdigne in pristopi k njihovi mizi.

„Oprostite gospodje,“ nagovori jih. „da se nepoklican v Vaš govor vmešam! Toda Vi delate v resnici krivico matematiki, ako jo psujete. Ona je le takrat težko razumljiva, ako se ne- jasno prednaša. Kar se ravno te stvarine tiči, o kateri ste ravncar govorili, tako je ravno ta ena nailahkejših y celi matematiki. Gospodje,

v pravi obliki, pri pravi reči in na pravem me- stu je že marsikomu srečo prinesla. Največ ko- rajže med vsemi stanovji pa potrebuje, celo zahteva vojaški stan. Če se sovražnik s korajžo prime, je že napol premagan. Glejte fantje, tam na bojnem polju vas čska delo, ki zahteva od vsacega posameznika korajžo. Čim več je boste imeli, tem bolje za vas. Oni, ki so že „tamkaj“, so se bojevali na vseh bojiščih tako junško, da se jim ves svet čudi — celo sovražniki ob- čudujejo njih bojevitost. Zanašati se sme do- movina na vas, da jim bode te vi vredni tova- riši, ko boste stopili v njih vrste. Tolčite po nasprotnikih: koliko so da in kjer se da. Nabijajte jih po slovenski, po nemški in po šegah vseh avstrijsko ogrskih narodov! Več sort klobut ko bo dobil, tem bolje si jih bode zapomnil! In to bode do- bro za nas in najbrž tudi za njega, ker bo ve- del koga ima pred seboj. Toraj le s korajžo v boj, gre za domovine se ob- stoj!

Zdaj pa par besed v am fantje, ki niste „ostali“. Videl sem nekatere brez „cegeljca“, ki so hodili po naboru ali posamezni ali pa v družbi svojih domačih tovarišev nekako klaverni in pobiti. Rudečica sramu — če ni bila posledica „haložana“, kojega sedaj celo Hindenburg pije, — jim je silila v lice. Vprašam vas: za- kaj? Moj byg, saj morate vedeti, da ne more biti vsak možki „muzikant“! Kdo bi pa potem plesal? Morda ženske same s seboj? Kako se bi jim pri kakem „štajerišč“ janke zapletale! In celo pa še le „polštertonc“! Brrr...

Pa pustimo šalo na strani, časi so resni in vrhutega imamo sedaj tudi še postni čas. Glejte ljubi fantje, doma znate biti svoji domovini ravno tako koristni ko na bojišču. Delavcev primanjkuje že sedaj, in še v večji meri jih bode primanjkovalo, ko se bojo poljska dela pričela. Stariši so morebiti tudi že priletni, oslabei, ki ne zamorejo vse to opraviti, kar pestovito zahteva. Živeža je treba za domače, treba ga je za prodajo, da se dobi denar za davek in druge mnogovrstne potrebščine. Največ je pa na tem ležeče, da gledamo in mislimo nepre- stano na naše vrle a hudo izmučene vojake, ki se morajo daleč tamkaj v tajini za nas vojsko- vati proti večim sovražnikom. Ker nas in naše zveste zaveznike ne morejo premagati z orožjem, mislijo nas z gladom. Seveda se sestradan, gla- den vojak ne more krepko in uspešno boriti! Še navadno domače delo se ustavlja lačnemu človeku. Manjka mu moči, pa tudi „korajže“! Skupno se moramo truditi, da bomo v stanu naše junake z dovoljnimi živežem zalagati. Saj ne bode te dali zastoj! Državna uprava bodi vam vse pošteno po primernih ceni plačala. In čeravno dobijo denar stariši v roke, saj pride to vam v prid; preje ali pozneje. Še vi bi mo- rali starišem prigovarjati, da bi se delo na pol- jih urno pričelo kakor hitro to dopušča letni čas in vreme. Ne samo vsaka njiva, temuč vsaka njivica se naj pridno in skrbno obdela ter zasadi ali poseje! Oče v ne- besih bode dal svoj blagoslov, da bode te imeli že po kratkih mesecih bogato žetev. Vojska zna

jaz od Vas sicer nobenega ne poznam, pa če si hočete nekaj malega v skrb vzeti, bi si upal Vam v dveh ali treh urah vso to stvarino tako razjasniti, da bi jo popolnoma razumeli.“

„V dveh ali treh urah?“ vsklikne najsta- rejši med njimi — „to kar že nas deset dni muči? Gospod, ako to zamorete, Vašo uslugo bi mi ne hteli zastoj sprejeti!“

Schröder: „Tem bolje, ljubi prijatelji! Po- skusimo enkrat? Ponudim Vam se na poskus. Določite sami kje in kedaj!“

„Kje? Seveda nimamo pripravnega pros- tora. Znabiti pa imate Vi posamezno stanova- lišče — in če bi nam dovolili tja priti?“

Schröder: „Tudi to je mogoče. Moje sta- novanje je na Schottenbastiji, sicer precej tesno, a vendar ima prostora za na štiri dovolj. Koj povejte mi, ob kateri uri zamorete jutri k meni priti?“

Ura sestanka je bila kmalu določena. Točno so prišli artiljeristi in Schröder je takoj pričel s svojim poukom. Slušatelji so ga večinoma razumeli in vprašali, kar se jim vsled tujeja

še mesece in mesece trajati. Za sedaj še živeža za vojake sicer ne primanjkuje, toda postajal bode pičel in vedno pičeli in naslednje — ka- kor je vsakomur znano — je vsake reči konec. Ako se zmiraj le jemlje in jemlje pa nič ne doda, pač zmanjka! Delajte toraj pridno, saj imate med našimi ju- naki tudi vi sorodnike, prijatelje in znance, ka- terim bode prišel sad vašega truda v prid!

In kaj bo, ko se bodejo ti-le junaki vrnili od krvavega dela utrujeni na svoj mili dom? Ali bi jih ne užalostilo do dna srca, videti do- mačijo zapuščeno in zanemarjeno! Hodili so dolgo časa dovolj po poteptanih, razruhtih in požganih pokrajinah in zdaj naj bi našli doma kaj podobnega! Izmučeni reveži, pohabljeni in- validi bi menda morali prišedši na svoj dom takoj za plug ali motiko prijeti, da bi se za potrebni živež kaj pridelalo? Ali bi jih naj doma tudi še mučil glad, ko so upali in se veselili v naprej, da si bodejo zamogli v brezskrbnosti nekaj dni zaželjenega počitka privoščiti!...

Ne, dragi moji fantje, jelite, to ne sme biti in tudi ne bo. Gledali in skrbeli bode te po vseh svojih močeh, da bodejo domu prišedši za- mogli biti z vami zadovoljni, vas srčno objeli, ko bodejo videli skrbno obdelana polja. Reči bodejo zamogli, da prišli so s puščave v raj. Pozdravlja vas „Štajerc“.

18. februar je spominski dan,

ker je tega datuma pred 25 leti umrl v Vo- loski blizu Reke eden najslavnejših avstrijskih državnikov, grof Julij Andrassy. Rojen je bil leta 1823 v Kašavi na Ogrskem.

Največja njegova zasluga je bila spopri-

Graf Gyula Andrássy

jaznenje med Avstrijsko-Ogrsko in Nemčijo ter njuna obrambna zveza, kateri je pozneje še Italija pristopila. Bil je dolga leta ogrski ministerski pred- sednik; slovel ni samo kot brihten državnik temuč tudi kot pisatelj.

Vojaške zadeve.

Rodbinske pristojbine onih, ki so šli k vo- jakom. Zakon z dne 26. decembra 1912, drž. zak. št. 237, namenoma ne omejuje vpraviče- nosti do vzdrževalnega prispevka za svojece k

narečja še nejasno zdelo. Proti koncu preda- vanja (poduka) razumeli so vse.

„Gospod“, reče po dokončani uri najstarejši: „že današnji poskus nas je prepričal, da zamorete to tudi izpolniti, kar ste nam obljubili. Pri Vas nam postane jasno kot solnce, kar smo pri našem profesorju imeli za nedoumno. Oh, ko bi hoteli biti naš učitelj! Veliko nimam na razpolago, pa polovico svojega zaslužka z veseljem dam, ako bi nam hoteli Vi po naši obli- gatni uri to raztolmačiti, kar je nam profesor nameraval!“ tudi midva, tudi midva želiva isto,“ zglasita se tovariša.

Schröder malo pomislil, toda vojaki niso odjenjali; in sam je bil tudi že ob koncu svo- jega imetja; vrhutega ta odkritosrčna zauplj- vost teh ljudi! Ganila ga je. Obenem se nudi prilika zaslužka! Vdaril je torej v roke. Skozi šest ali sedem tednov prišli so vsak dan. Njih vnetost in marljivost sta bili izborni, da je imel Schröder pravo veselje z njimi.

(Dalje, prihodnjič.)

invsodaj ivig... onbods7 itoy imsb

črte Njemen-Bobr-Narew, to se pravi trdnjava Rowno naravnost ogrožena.

S temi navedbami po dan strategičen položaj je neizmerne važnosti in ima za prihodnost nedogledne konsekvence; Rusi so namreč v nevarnosti, da jih Nemci od strani zgrabijo. Ni še to sicer neovrgljivo omogočeno, a priprave so že pričete. Samo Narew črta s trdnjavama Zearze in Paltusk se ima še vzeti in — prosta je pot. Nadalje je obkoljenje Njemen-črte še večjega pomena, ker učinkuje neposredno na drugo rusko obrambno črto, to je črto Njemen-Bug, ki pride pri opustitvi Visline črte v poštev ter ima svoje opore na severu v trdnjavi Rowno, v sredini Brest-Litovsk in na jugu v trdnjavskem trikotniku Luck-Dubno-Rowno.

Generalfeldmaršal Hindenburg-ova krasna zmaga dovoljuje Nemcem kakor tudi nam kot njihovim zaveznikom najslajše nade, in trdno sme vsakdo od nas upati, da se bodo vse izpolnile.

Dopisi.

Izjava. Podpisani urednik „Štajerca“ Karl Linhart izjavlja, da je vsled napačnih informacij s strani občanov občine Sv. Štefan pri Šmarju tamošnjega župana in načelnika krajnega šolskega sveta g. P. Zakošeka v tem listu opetovano na časti žalil in mu očital nerednosti v njegovem poslovanju kot župan in načelnik krajnega šolskega sveta. Ker sem se pa prepričal, da so vsa očitanja glede njegovega uređovanja popolnoma neresnična, jih prekličem v vsem obsegu in obžalujem vrhu tega tudi druge napade na njegovo osebo čast Tudi se zavežem, da ga ne bom v bodoče v nobenem oziru več napadal in žalil.

Karl Linhart
urednik „Štajerca“

Pol leta vojske.

Pol leta že je trajala vojska in v tem da je trajala, je rasla. Če že ravno ni bilo sigurno prerokovati, vendar je najbrž vsaka izmed vojskujočih držav si mislila: to je vojska 1914. A sedaj pišemo 1915, prvo polovico leta velikanske vojske in zgolj, brezmišelnost bi bila, konec vojske na določeni čas prerokovati ali o obsegu tega kar se ima priti, govoriti.

Vemo samo to, da se stranke obožujejo v taki meri, kot bi imela prava vojska še le se začeti. Novi milijoni so poklicani pod orožje, nastala je vojna doba „drugih armad“ (Napoleon). Obenem se obožujejo države v gospodarstvenem oziru in sicer še le sedaj kot v vojnem stanu. Za priskrbo kruha se zaseči žito. Avstrijsko-Ogerska in Nemčija si dobavate iz domačih tovarn ogromne množine topov, pušk in raznovrstne municije. Finančni ministri se posvetujejo in potujejo, da bi jim bilo mogoče nove milijarde dobiti za sod brez dna. In zdaj je skoraj tako, kakor se v starih pravljicah o turških časih pravi: da je solnce krvavo bilo.

Od začetka sem vojska vedno raste. Koj po začetku vojske se je udeležnikom pridružila Belgija in skoraj istovrstno Anglija. Z Anglijo zapletle so se v boj tudi njene kolonije po vesoljnem svetu in na Francoskem so v boj korakali Kanadci iz Severne Amerike, Indijci, Zamerici i. d. Potem se je našim nasprotnikom pridružila Japonska. Po treh mesecih vojske stopi Turčija na stran Avstrijsko-Ogerske in Nemčije in vsi tri deli takozvanega starega sveta postali so enotno bojno polje. Kje so zoostale cinitve, ki so veljale še pred par meseci

za pretirane? Že dosedaj je ta vojska terjala več žrtve na mrtvih, kakor vse vojske iz zadnjih sto let, sem od leta 1815. Akoravno se je že porabilo denarja, da njega množino ne moremo zapopasti, vendar se še ne misli na to, da bi znale države v tem oziru opesati.

Napovedi vojske nismo več šteli, toda kdo ve, kdaj bode njihova vrsta končana? Bojujoči še stojijo pokonci: pripravljeni neizmerne raje prekositi, nego slabost priznati!

V sredini tega boja brez mrila, mađ krvavo preteklostjo in megleno prihodnostjo stojite nepremakljivi Avstrijsko-Ogerska in nje zaveznica Nemčija. Vsim naporom mnogoštevilnih sovražnikov postavili ste vedno nova sredstva njune moči v bran, kojih neizcrpno celo njuni nasprotniki pripoznavajo in občudujejo. Večina njenih armad se bojuje na sovražnikovih tleh, katere imate zasedene, in ta ozemlja se — akoravno polagoma — še vedno razširjujejo. Kar je bilo tu in tam navidezno nazadovanje, izkazalo se je v kratkem kot krepko napredovanje. Tako na vzhodu kakor na zapadu.

Kjerkoli so sovražniki navidezno prodirali, povsodi so se morali prej ali slej umakniti. Več kot štiri tedne na primer so poskušale Joffejeve armade nemško verigo pretrgati in sicer v času, ko je bila najlabša, a ves njih trud bil je zaman. Stoinpetdeset tisoč mož so stale Francoze te poskušje. Njih vspeh je bil, da so se morali na najvažnejši točki svoje fronte umakniti. S tem so se prepričali, da je ves tozadevni trud zastoj; kar se v najugodnejšem trenutku ni posrečilo, se tudi nikdar posrečilo ne bo.

O angleških milijonskih armadah, o kojih so si kaj radi polna usta vzeli, je vse nekako potihnilo. Francozi seveda vse žile napenjajo svoje armade popolniti, toda od kod naj dopolnitve vzememo? Iz domače dežele so že pobrali, kar je količkaj bilo sposobnega, s kolonij pa ne smejo vojaštva odtegniti, ker so iste od vstašev ogrožene.

Iz Galicije se Rusi trajno odkikajo, le našo nepremagljivo trdnjavo Przemysl še trdovratno naskakujejo; a dosedaj so vsi njihovi navalni ostali brezuspešni. Przemysl je in ostane za Ruse trd oreh, ob kojem so si že marsikateri zob oškrtali. Z Ogerskega in iz Bukovine pa so itak že pobrali svoja šila in kopita ter se pobrali tje, odkoder so prišli. Vso upanje, je opravičeno, da v kratkem ne bo niti enega Rusa več na avstrijsko-ogerskih tleh. (Da so bili primorani iti Rusi iz Vzhodno-Pruskega kakor k. . . s plesa, o tem, je „Štajerc“ na drugem mestu natančneje poročal in tudi danes poroča.)

In kaj je z vojsko izstradanja? Na tem polju boja začela je Nemčija sedaj z ofenzivo. Medtem ko si je Nemčija v tem oziru s vsimi vspeh zasigurojočimi naredbami utrdila svoj obstoj, pričinja se v zraku in pod morsko gladino vojska bloкаде, ki naj zabrani Angliji vsak dovoz živeža.

Rusija ima že nekako slutnjo, da ji ne bo mogoče do konca stanovitna ostati, ker ji doma preti finančna katastrofa (po sklenjenem miru!), Franciji pa manjka ljudi da bi si svoje velikanske izgube v fronti nadomestila. Mogoče da bojo naši sovražniki svojo vojno utrujenost še za nekaj časa premagati skušali, toda utajiti se ne da. Nasprotno pa stojite Avstrijsko-Ogerska in Nemčija neupognjeni, četudi si želita skorajnega miru; in bodete vzdržali se pokonci sedaj in zanaprej, dokler ne bo prišel čas, ki bo za nas zlato jutro mirnega življenja.

pravico tudi dognati. Boj za vsakdanji kruh hoče vztrajnosti in moči.

Gledati moramo zato, da se ohranimo vedno zdrave in moči se zavedajoče, motenja zdravja in boleče trpljenje moramo hitro odstraniti, pri čemer nam izborno služi Fellerjev bolečina tolažeči rastlinski esenčni fluid z znakom „Elsafluid“.

Pri revmatičnih, protinskih ali nevralgičnih bolečinah, bolenju, trganju, lumbagu (Hexenschuß), bolečinah v križu, bolenju v ledjih in drugih s prehlajenjem, prepihom in prenaporom nalezljivih bolečinah, tolaži bolečine, poživlja in ožvežuje.

Bosna pomirjena ?

Kaj je govoril general Sarkotić Bošnjakom.

Leta in leta sem se je vedno zatrdjevalo od vseh strani, tudi od takih, ki bi imela biti bolje poučena, da je v Bosni in Hercegovini vse v reda in da stojé te nove avstrijsko-ogrske dežele na isti stopnji lojalnosti kakor katerabodi druga. Najnovejši čas nam je odkril, da tam doli ni vse tako kakor bi moralo in znalo biti. Ne ozirajé se na podpihovanja in podkupljevanja od zunaj smelo rečemo, da se ljudstvo teh dežel pač še ni živelo za naše razmere utrejenih državnih zanošajev. Sarajevski zločin, njegova preiskava in zadržanje velikega dela prebivalstva v vojski s Srbijo je pokazal in še kaže, kako da stoji z lojalnostjo v Bosni in Hercegovini. Toda natančneje pisati o tem, bilo bi tveganje — zapasti cenzuri! —

Podajemo toraj tukaj samo poročilo iz Banjaluke tikajoče se govora bosno-hercegovskega deželnega šefa, generala Štefana plem. Sarkotić-a, ki ga je imel o priliki sprejema najvišjih predstojnikov vseh veroizpovedanj v Banjaluki dne 12. februarja. Medtem ko je vse druge, kakor turškega, protestantskega in judovskega in v prvi vrsti katoliškega najvišjega predstojnika zaradi njih uspešnega ali vsaj potrudljivega delovanja p hvalil in vsakemu posebej svojo zaupnost izrekel, je govoril grško-orientalskemu metropolitu (srbskemu nadškofu) besede, ki so polne izjavov nezadovoljnosti in graje. Rekel je med drugim: „Upam, da je Vaše zatrdilo lojalitete odkritosrčno! Tudi jaz sem jugoslovanskega pokolenja ter se spominjam iz iz svoje mladosti, da se v moji domovini na Hrvaškem Srbi v oziru na lojaliteto in zvestobo do cesarja od Hevator niso dali prekositi. Hrvatje kakor Srbi, oboji so bili zasloba prestola. S tem večjo žalostjo sem zvedel, kaj se je zgodilo in kaj se še danes godi. Prizanašanje in blagovolnost uprave proti ljudstvu tolmačili ste od prvakov ljudstva kot slabost. Duhovništvo, ki je poklicano duhovno ljudstva oblažiti, opustošilo je dušo ljudstva; učiteljstvo, ki ima nalogo duševne zmognosti ljudstva povzdigniti, je te zastrupilo. Pozdravljam ljudstvo. Odgovornost za storjeno seveda tudi ljudstvo zadene, glavni krivci so pa vendar tisti, ki so ljudstvo zapeljali, duhovništvo in učiteljstvo.“

Velika škoda mora se poravnati. Duhovništvo in učiteljstvo mora si izbrati druga pota, in upam, da bodeta v mojem smislu delovala. Ako bi se pa pričakovano ne izpolnilo, tedaj se bodo našli drugi, katerim se bo ta najdražja last države, namreč duša in duševne moči ljudstva, z mirno vestjo zaupala. Predragiči se stvar mora Bosna in Hercegovina ste z neločljivo vezjo z monarhijo strinjene in bodete tako ostali. Najbrezobzirnejše se bode postopalo proti vsem subverzivnim elementom.“

Pri poklonu uradništva rekel je na pozdrav, da mora biti za uradnike zvezda vodnica: pravica in pravičnost. Tudi v dvomljivih slučajih se interesi države ne smejo kratiti. Zdrava uprava ima le na podlagi trdne državne avtoritete zadostno zaslobno. Ta avtoriteta je v uradničtvu poseobljena. Uradnik si ima vedno predočevati, da je organ izvršitve državnih smotrov.

Pri sprejemu občinskega zastopa, pozdravil je generala banjaluški župan Hamdi bey Džinić ter povdarjal lojaliteto meščanstva. Deželni šef je nato med drugim pripomnil, da ima meščanstvo sicer v prvi vrsti gospodarstvene naloge

Čitajmo, kaj piše neki učitelj o Fellerjevem „Elsafluidu“:

„Slučajno sem naletel na nekaj steklenic Vašega izbornega rastlinskega esenčnega fluida „Elsa“. Izborno mi je služil pri mojih zastaranih bolečinah. Učinek je bil naravnost čudovit. Prosim, da mi takoj pošljete tucat svojega domačega zdravila.“ Ivan Wagner s. r., učitelj, Weissbriach, Koroško.

Naši bralci bi morali Fellerjev fluid z znakom „Elsa fluid“ imeti doma, saj stane poizkusni tucat samo 6 kron franko in se samo pristen dobiva od lekarnarja E. V. Feller, Stubica, Elsatrg št. 241 (Hrvatsko). . . . . dazir.

Moč in pravica.

Neprestani boj je naše življenje. Ne samo boj za vsakdanji kruh, nego tudi boj za drugo materialno blago, za idealne zahteve, za ugled, čast in marsikaj drugega. Vsak pa ne zmaga v tem boju, čeprav je po zakonu v pravici. Saj pravi že pesnik: „Živemu pravico!“ Mirno pa lahko povemo: pravico ima zdravi Zakaj, kaj pomaga človeku, da se zaveda, da je človeško in zakonito v pravici, ako nima moči, svojo